

SYGNAŁY

Nr. 2 / 2021

BIULETYN POLSKIEJ MISJI KATOLICKIEJ PW. MARYI MATKI KOŚCIOŁA W KOBLENCJI

**FIGURA MATKI BOŻEJ W KOŚCIELE
ST. ANTONIUS, KOBLENZ**

SŁOWO DUSZPASTERZY

Drodzy Parafianie!

Mijający rok św. Józefa pozwolił i pozwala nam coraz bardziej poznać i wejść w duchową zażyłość z opiekunem Pana Jezusa, patronem Kościoła świętego. W tym trudnym czasie pandemi św. Józef dla wielu z nas stał się przewodnikiem i szczególnym orędownikiem u Boga Podziwiając wytrwałość św. Józefa w znoszeniu i przetrzymywaniu trudności tak jak On wypełniamy wolę Bożą w naszym życiu. On nigdy nie zostawił Jezusa.

Stojąc przy żłóbku betlejemskim często widzimy św. Józefa z latarnią w ręku, która rzuca światło na Jezusa, by mogli Go wszyscy zobaczyć.

Wielu odeszło od Boga, nawet z naszej wspólnoty, nie ma ich dzisiaj w Kościele. Dlatego zachęca nas św. Józef byśmy wzięli latarnię i oświetlili im drogę powrotu do Boga. „Tak niech świeci wasze światło przed ludźmi, aby widzieli wasze dobre uczynki i chwalili Ojca waszego, który jest w niebie”. - Mt 5,16.

Życzymy by czas Bożego Narodzenia był dla nas wszystkich czasem nowego duchowego narodzenia dla Boga i abyśmy tak jak św. Józef oświecali innym drogę do Jezusa.

Ks. Zbigniew Stokłosa
Ks. Piotr Prończuk
Ks. Marcin Maślak

POŻEGNANIE

We wrześniu 2015 r. zostałem powołany do pracy duszpasterskiej w Polskiej Misji Katolickiej w Koblencji, w okręgu Bad Kreuznach. Po sześciu latach żegnám się z Wami by podjąć nowe obowiązki.

Minione lata były ważną częścią mojego życia, czasem, w którym dużo się nauczyłem i poznałem wielu wartościowych ludzi. Służyłem Wam sprawując Sakramenty Święte i przygotowując do nich Was i Wasze dzieci; błogosławiąc Wasze domy i mieszkania; modląc się za Was i wspólnie z Wami; stając się dla wielu z Was duchowym ojcem, bratem, przyjacielem, powiernikiem Waszych trosk i uczestnikiem codziennego życia. Tworzyliśmy razem oblicze naszej wspólnoty.

Dziękuję Bogu i Wam za wszelkie dobro, życzliwość i zaufanie, których doświadczyłem w tym czasie. Przepraszam za wszystkie błędy popełnione z ludzkiej słabości i proszę o wybaczenie, jeśli ktoś uraziłem.

Życzę Wam dalszego wzrostu duchowego i proszę o serdeczne przyjęcie nowego duszpasterza. Otoccie go modlitwą i życzliwością, tak jak mnie.

Niech Bóg Wam błogosławi!

Ks. Piotr Prończuk

1 LISTOPAD (PONIEDZIAŁEK) WSZYSTKICH ŚWIĘTYCH

- ❖ **Koblenz:** w kościele (St. Antonius) o godz. **8.30** różaniec w intencji zmarłych, Msze św. o godz. **9.00** i **11.00**. O godz. **15.00** nabożeństwo na cmentarzu. Spotykamy się przy kaplicy cmentarnej (Friedhofshalle – Hüberlingsweg), a następnie udamy się w procesji do grobów Polaków – ofiar II wojny światowej.

- ❖ **Neuwied:** w kościele (St. Matthias) Msza św. o g. **13.00**

- ❖ **Bad Kreuznach:** w kościele (St. Franziskus) Msza św. (polsko-niemiecka) z wypominkami o godz. **10.00**

- ❖ **Kastellaun:** w kościele(Kreuzauffindung), Msza św. o godz. **16.00**

- ❖ **Bad Salzig:** w kościele (St. Ägidius) Msza św. z wypominkami o godz. **18.30**

- ❖ **Haus Concordia:** Msza św. o godz. **12.00**

2 LISTOPAD (WTOREK) Wspomnienie Wszystkich Wiernych Zmarłych

- ❖ **Koblenz:** o godz. **18.00** różaniec za zmarłych i Msza św. o godz. **18.30**. Od godz. 17.45 okazja do spowiedzi św.

Rzeczy ostateczne

Rzeczy ostateczne to według nauki Kościoła rzeczywistość, która spotyka każdego człowieka na końcu jego ziemskiego życia. Każdy z nas chciałby zajrzeć „za zasłonę doczesności” i zobaczyć, co będzie po jej zakończeniu, dowiedzieć się, gdzie są nasi bliscy zmarli i co się z nimi dzieje. Istnieje wiele różnych, nieraz wzajemnie sprzecznych odpowiedzi, mających tę ciekawość zaspokoić - odpowiedzi dawanych przez różne kultury i religie.

Pozostając na gruncie Pisma Świętego, Tradycji i wiary Kościół wymienia jako rzeczy ostateczne:

1. śmierć,
2. sąd Boży,
3. wieczne przeznaczenie: niebo albo piekło.

Warto przypomnieć o nich w miesiącu listopadzie, kiedy to wspominamy naszych biskich zmarłych, modlimy się za nich oraz uświadamiamy sobie nieuchronność naszej własnej śmierci.

Śmierć, a potem sąd: spojrzenie Bogu w twarz

Katechizm Kościoła Katolickiego naucza, że «śmierć kończy życie człowieka jako czas otwarty na przyjęcie lub odrzucenie łaski Bożej ukazanej w Chrystusie».

Śmierć jest ostateczną granicą życia ziemskiego, doczesnego, kończy pewien etap egzystencji człowieka i równocześnie otwiera następny, który nie skończy się nigdy, będzie trwał wiecznie. Każdy z nas ma przecież duszę, która jest nieśmiertelna.

W przytoczonym zdaniu Katechizm zwraca uwagę, że Bóg powołując nas do życia daje nam szansę, by Go poznać, pokochać, przyjmując Jego miłość, łaskę, by w Niego i Jego Syna Chrystusa uwierzyć i tą wiarą żyć. Nasza wieczność zależy od tego, czy ten dar od Boga przyjmujemy, czy też odrzucimy. To będzie przedmiotem sądu, który odbywa się nad duszą ludzką po śmierci.

Wiemy, że Bóg „jest sędzią sprawiedliwym” a równocześnie miłosiernym Ojcem i w oparciu o te kryteria będzie nas sądził, szanując równocześnie nasz wolny wybór, którym Go przyjmujemy lub odrzucamy.

«Każdy człowiek w swojej nieśmiertelnej duszy otrzymuje zaraz po śmierci wieczną zapłatę na sądzie szczegółowym, który polega na odniesieniu jego życia do Chrystusa i albo dokonuje się przez oczyszczenie, albo otwiera bezpośrednio wejście do szczęścia nieba, albo stanowi bezpośrednio potępienie na wieki». W tym sensie, św. Jan od Krzyża mówi o sądzie szczegółowym każdego zaznaczając, że «pod wieczór naszego życia będziemy sądzeni z miłości» (KKK, 1021-1022).

Czym jest niebo i jak tam wejść...?

Samo słowo, czy określenie „niebo” pochodzi oczywiście od błękitnego firmamentu rozpiętego nad naszymi głowami. Nieraz zapewne obserwowaliśmy je by się nieco wyciszyć i oderwać od

codzienności. Jako abstrakcyjne pojęcie stało się symbolem innej rzeczywistości, bardziej wzniosłej niż ta ziemską, jasnej, pięknej, pozbawionej trosk, chorób i wszelkich wad naszego bytu. Oznacza stan spełnienia i radości, za którym tęsknimy.

Niebo jest celem ostatecznym i spełnieniem najgłębszych dążeń człowieka, stanem najwyższego i ostatecznego szczęścia. Św. Paweł pisze: „To, czego ani oko nie widziało, ani ucho nie słyszało, ani serce człowieka nie zdołało pojąć, jak

wielkie rzeczy przygotował Bóg tym, którzy Go miłują” (1 Kor 2, 9).

Po sądzie ostatecznym ci, którzy umierają w łasce i przyjaźni z Bogiem oraz są doskonale oczyszczeni, idą do nieba. Żyją w Bogu, widzą Go „takim, jakim jest” (1 J 3, 2). Są na zawsze z Chrystusem. Są na zawsze podobni do Boga, radują się Jego szczęściem, Jego Dobrem, Prawdą, Pięknem.

Niebo to doskonałe życie we wspólnocie z Trójcą Świętą, z Dziewicą Maryją, aniołami i wszystkimi świętymi. Teologia mówi, że Jezus „otworzył” nam niebo przez swoją Śmierć i swoje Zmartwychwstanie – swoją Zbawczą Ofiarą umożliwił nam wejście do rzeczywistości, której sami osiągnąć nie jesteśmy w stanie. Życ w niebie oznacza „być z Chrystusem” (por. J 14, 3; Flp 1, 23; 1 Tes 4, 17). Wybrani żyją „w Nim”, ale zachowują i - co więcej - odnajdują tam swoją prawdziwą tożsamość. (KKK, 1023-1026)

Czyściec – przedświec nieba

Osiągnięcie pełnej jedności z Bogiem wymaga przygotowania, oczyszczenia duszy. Choć jesteśmy „stworzeni na obraz i podobieństwo Boże”, to jednak wiele dzieli nas, słabych i grzesznych

ludzi od Stwórcy, który jest samą Doskonałością i Świętością.

Ci, którzy umierają w łasce i przyjaźni z Bogiem, ale nie są jeszcze całkowicie oczyszczeni, chociaż są już pewni swego wiecznego zbawienia, przechodzą po śmierci oczyszczenie, by uzyskać świętość konieczną do wejścia do radości nieba. To końcowe oczyszczenie wybranych, które jest czymś całkowicie innym niż kara potępionych, Kościół nazywa czyśćcem.

Nauczanie to wywodzi się także z pradawnej praktyki modlitwy za zmarłych, o której mówi już Pismo święte: „Dlatego właśnie (Juda Machabeusz) sprawił, że złożono ofiarę przebłagalną za zabitych, aby zostali uwolnieni od grzechu” (2 Mch 12, 45). Kościół od początku czcił pamięć zmarłych i ofiarowuje im duchową pomoc, a w szczególności Ofiarę eucharystyczną, by po oczyszczeniu mogli dojść do uszczęśliwiającej wizji Boga. Kościół zaleca także modlitwę, jałmużnę, odpusty i dzieła pokutne za zmarłych. Dlatego niezmiennie warto pamiętać o modlitwie za dusze czyścicowe i ofiarowaniu Mszy świętej w ich intencji (ogólnie oraz imiennie, za konkretne osoby). Wielu świętych potwierdza owocność tej modlitwy. (KKK, 1030-1032).

Piekło – nieodwracalne odrzucenie Boga

Byc w piekle oznacza pozostać z wolnego wyboru na zawsze oddzielonym od Niego, naszego Stworzyciela, Ojca i Celu. Piekło to stan ostatecznego samowykluczenia z jedności z Bogiem i świętymi. Piekło jest konsekwencją śmierci w grzechu ciężkim, śmiertelnym, nie żałując za niego i nie przyjmując miłosiernej miłości Boga.

Nauczanie Kościoła stwierdza istnienie piekła i wieczne jego trwanie. Dusze tych, którzy umierają w stanie grzechu śmiertelnego, bezpośrednio po śmierci idą do piekła, gdzie cierpią męki, „ogień wieczny”, gdzie odrzucenie miłosierdzia staje się wieczną karą.

W tekstach Ewangelii Jezus mówi nieraz o „ogniu nieugaszonym” (Mt 3,12; Mt 25,41; Mk 9,44 etc.) przeznaczonym dla tych, którzy do końca swego życia odrzucają Boga i nawrócenie; mogą oni zatracić w nim zarazem ciało i duszę. Zasadnicza kara piekła polega na wiecznym oddzieleniu od Boga, gdyż wyłącznie w Bogu człowiek może osiągnąć pełnię życia i szczęścia, dla których został stworzony i których pragnie.

Stwierdzenia Pisma świętego i nauczanie Kościoła na temat piekła są wezwaniem do odpowiedzialności, z jaką człowiek powinien wykorzystywać swoją wolność ze względu na swoje wieczne przeznaczenie. Stanowią one równocześnie naglące wezwanie do nawrócenia: „Wchodźcie przez ciasną bramę! Bo szeroka jest brama i przestronna ta droga, która prowadzi do zguby, a wielu jest takich, którzy przez nią wchodzi. Jakże ciasna jest brama i wąska droga, która prowadzi do życia, a mało jest takich, którzy ją znajdują!” (Mt 7,13-14) (KKK, 1033-1036).

Sąd ostateczny

Oprócz sądu indywidualnego, który dokonuje się nad każdym człowiekiem zaraz po śmierci, przy końcu czasów ma się odbyć również Sąd Ostateczny. Poprzedzi go zmartwychwstanie wszystkich zmarłych, „sprawiedliwych i niesprawiedliwych” (Dz 24, 15). Będzie to „godzina, w której wszyscy, którzy spoczywają w grobach, usłyszą głos Jego: a ci, którzy pełnili dobre czyny, pójdą na zmartwychwstanie życia; ci, którzy pełnili złe czyny - na zmartwychwstanie potępienia” (J 5, 28-29). Wówczas Chrystus „przyjdzie w swej chwale i wszyscy aniołowie z Nim... Zgromadzą się przed Nim wszystkie narody, a On oddzieli jednych ludzi od drugich, jak pasterz oddziela owce od kozłów. Owce postawi po prawej, a kozły po swojej lewej stronie... I pójdą ci na mękę wieczną, sprawiedliwi zaś do życia wiecznego” (Mt 25, 31. 32. 46). Sąd Ostateczny nastąpi podczas chwalebego powrotu Chrystusa. Jedynie

Ojciec zna dzień i godzinę sądu. Tylko On decyduje o jego nadejściu. Przez swego Syna Jezusa Chrystusa wypowie On wówczas swoje ostateczne słowo o całej historii. Poznamy ostateczne znaczenie dzieła stworzenia, historii zbawienia oraz zrozumiemy przedziwne drogi, którymi Jego Opatrzność prowadziła wszystko do ostatecznego celu. Sąd Ostateczny objawi, że sprawiedliwość Boga triumfuje nad wszystkimi niesprawiedliwościami popełnionymi przez stworzenia i że Jego miłość jest silniejsza od śmierci (por. Pnp 8, 6).

Prawda o Sądzie Ostatecznym wzywa do nawrócenia, podczas gdy Bóg daje jeszcze ludziom „czas pomyślny, dzień zbawienia” (2 Kor 6, 2). Pobudza świętą bojaźń Bożą. Angażuje na rzecz sprawiedliwości Królestwa Bożego. Zapowiada „błogosławioną nadzieję” (Tt 2, 13) powrotu Pana, który „przyjdzie, aby być uwielbionym w świętych swoich i okazać się godnym podziwu dla wszystkich, którzy uwierzyli” (2 Tes 1,10). (KKK, 1038-1041)

Nowe niebo i nowa ziemia – wielka Boża obietnica

Według biblijnej zapowiedzi na końcu czasów świat ma przejść proces całkowitej odnowy i przemiany.

Pismo święte nazywa to tajemnicze odnowienie, które przekształci ludzkość i świat, „nowym niebem i nową ziemią” (2 P 3, 13). Będzie

to ostateczna realizacja zamysłu Bożego, „aby wszystko na nowo zjednoczyć w Chrystusie jako Głowie: to, co w niebiosach, i to, co na ziemi” (Ef 1, 10).

Ta niezwykła transformacja będzie ostatecznym urzeczywistnieniem jedności rodzaju ludzkiego zamierzonej przez Boga od stworzenia, światem wolnym od grzechu i jego skutków. Zapowiedzią tego stanu i jego pewną „namiastką” w naszym świecie jest Kościół. Ci, którzy będą zjednoczeni z Chrystusem, utworzą wspólnotę odkupionych, „Miasto Święte” Boga (Ap 21, 2), „Oblubienicę Baranka” (Ap 21, 9). W tym przyszłym świecie nie będzie ona już zraniona przez grzech,

nieczystość, miłość własną, które niszczą lub ranią ziemską wspólnotę ludzi. Wizja uszczęśliwiająca, w której Bóg ukaże się w sposób niezgłębiony przed wybranymi, będzie niekończącym się źródłem radości, pokoju i wzajemnej miłości.

„Nie znamy czasu, kiedy ma zakończyć się ziemia i ludzkość, ani nie wiemy, w jaki sposób wszechświat ma zostać zmieniony. Przemija wprawdzie postać tego świata zniekształcona grzechem, ale pouczeni jesteśmy, że Bóg gotuje nowe mieszkanie i nową ziemię, gdzie mieszka sprawiedliwość, a szczęśliwość zaspokoi i przewyższy wszelkie pragnienia pokoju, jakie żywią serca ludzkie” (GS 39).

„Oczekiwanie jednak nowej ziemi nie powinno osłabiać, lecz ma raczej pobudzać zapobiegliwość, aby uprawiać tę ziemię, na której wzrasta ciało nowej rodziny ludzkiej, mogące dać pewne wyobrażenie nowego świata. Przeto, choć należy starannie odróżniać postęp ziemski od wzrostu Królestwa Chrystusowego, to przecież dla Królestwa Bożego nie jest obojętne, jak dalece postęp ten może przyczynić się do lepszego urzędowania społeczności ludzkiej” (GS 39). (KKK, 1043-1049).

Źródła:

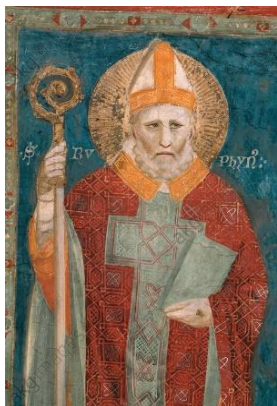
Katechizm Kościoła Katolickiego (KKK)

Sobór Watykański II Konstytucja „Gaudium et Spes” (GS)

ks. Piotr Prończuk

Święty Mikołaj z Miry

6. grudnia obchodzimy św. Mikołaja: to święty katolicki i prawosławny. O ile w cerkwiach kult jego należy do wielbionych patronów, niezmienny od stuleci jako opiekun biednych i potrzebujących, o tyle współcześnie jest jako baśniowa postać interpretowana w kościele katolickim i wykorzystywana w kulturze popularnej w czasie Świąt Bożego Narodzenia. Stało się to w wyniku rewizji kultu świętych w kościele katolickim, ustanowionej w trakcie Soboru Watykańskiego II (1963-6). Specjalna komisja złożona z teologów i historyków zakwestionowała historyczność Mikołaja, ale wobec znacznej części hierarchii i wiernych, która stanęła w obronie kultu świętego, papież Paweł VI w 1969 roku podjął decyzję kompromisową mianowicie zniósł święto 6. grudnia i postanowił, że tego dnia będzie obchodzone tzw. wspomnienie dowolne tzn. według uznania, aby przywrócono jego kult ograniczony do danego kraju.

Jakie przesłanki skłoniły tą komisję soborową do podjęcia powyższej opinii? Otóż najstarsze przekazy historyczne o św. Mikołaju pojawiły się dopiero w VI. wieku, a dotyczą wszakże postaci z przełomu III./IV. wieku. W żywocie archimandryty (przeora w kościele prawosławnym) z klasztoru w Syjonie, obecnie w obrębie Jerozolimy, spisany w 565. roku pojawiła się opowieść o pobożnym mnichu, który w trakcie pielgrzymki do Ziemi Świętej zatrzymał się w Mirze w południowo-zachodniej Turcji i tam modlił się w bazylice poświęconej świętemu biskupowi Mikołajowi. Uważano go wówczas za męczennika, a zwłoki umieszczono w martyronie. Z początkiem

IX. wieku w źródłach już często pojawiło się imię Mikołaja, świadczące o popularności kultu świętego.

Najważniejszym był żywot napisany przez archimandrytę Michała z Konstantynopola, który twierdził, że Mikołaj urodził się w miasteczku Patara w Licji (obecnie Antalya jest stolicą tej prowincji) (ur. 16.III.270 -zm. 6.XII.342-345). Podczas wyboru biskupa w Mirze wg. legendy wyznawcy chrześcijańscy uradzili, że kto rankiem wejdzie pierwszy do tamtejszego kościoła aby się pomodlić zostanie biskupem. I tak się też stało, że został nim Mikołaj. Za czasów cesarza Dioklecjana i Maksymiana Mikołaj miał być uwięziony (przed 303 r.) i uwolniony przez ich następcę Konstantyna Wielkiego. Stąd w hagiografii Mikołaja pojawił się tytuł bezkrwawego męczennika. Jako biskup miał wspierać naukę o Trójcy Świętej zanim stała się dogmatem. Z tym wiąże się relacja z Soboru Nicejskiego (to miasto Nicaë 30 km na płd.-wsch. od Konstantynopola) z 325 roku, zwołanego jak to w tym czasie bywało przez cesarza Konstantyna Wielkiego, by zdecydować o istocie Trójcy Świętej i boskości Chrystusa. Zanim stało się to dogmatem, starochrześcijański teolog Ariusz (256-336) podważał dogmat Trójcy Świętej i zaprzeczał boskości Chrystusa, że nie jest wieczny i wszechmocny jak Bóg Ojciec. Chociaż już w 318 roku uznany był za heretyka, poglądy jego oficjalnie zostały przez sobór uznane za niezgodne z nauką Kościoła. W tym walny udział w dyspucie w Nicaë miał mieć biskup Aleksandrii i jak podaje legenda również biskup Mikołaj z Miry. Arianizm jako herezja przetrwał ustanowienia soboru i znalazł naśladowców, którzy przez całe średniowiecze, działali także w Polsce jako „bracia polscy” występowali w XVI – XVII wieku.

Z Żywotu archimandryty Michała pochodzą legendy związane z św. Mikołajem o uratowaniu życia trzech żołnierzy skazanych za bunt przeciw cesarzowi, czy wspomnienie finansowe pewnego ojca, który po bankructwie chciał sprzedać

swoje trzy córki by uzyskać pieniądze na posąg, a legendy związane z morzem to opowieści o żeglarzach, którzy podczas sztormu wzywali pomocy św. Mikołaja, a ten miał ich wydobyć z topieli.

Od IX. wieku Mikołaj był czczony w chrześcijaństwie łacińskim (zachodnim) i bizantyjskim (wschodnim) jako święty i cudotwórca, a 6. grudnia był świętem przygotowującym do Bożego Narodzenia. Domniemane ciało świętego Mikołaja zostało przewiezione przez kupców z Bari w 1087 roku z Miry do Bari w południowych Włoszech, kiedy Turcy Seldżycy w podboju Turcji zbliżali się do Miry. Początkowo złożono relikwie w kościele św. Benedykta, ale już w ciągu roku zbudowano na miejscu pałacu byłego gubernatora prowincji Apulii kryptę, a po dwóch latach - w 1089 roku poświęcono bazylikę pod wezwaniem św. Mikołaja. Obecnie zachowana świątynia stała się wzorem dla wszystkich romańskich kościołów w południowych Włoszech. W jej wnętrzu zachował się tron papieski Urbana II., który poświęcał bazylikę.

W kulturze bizantyjskiej kult św. Mikołaja już od VI. wieku był rozpowszechniony; stał się niebawem patronem Rusi i był przedstawiany w cerkwiach jako biskup z pastorałem w ikonostasie. W kulturze europejskiej znalazł podobne odbicie hagiograficzne szczególnie po ślubie cesarza Ottona II. z księżniczką bizantyjską Teofanu (matką cesarza Ottona III -inicjatora korony królewskiej Bolesława Chrobrego).

Św. Mikołaj stał się patronem kupców, żeglarzy, piekarzy, aptekarzy, nawet więźniów i młodych panień. Wiele kościołów średniowiecznych obierało wezwanie św. Mikołaja. Prawie w każdym mieście portowym występuje kościół pod tym wezwaniem. Historycy wyliczyli, że w końcu średniowiecza, czyli ok. 1500 roku w Europie Zachodniej liczba kościołów poświęconych św. Mikołajowi przekroczyła 2.000. W XVI wieku popularność Mikołaja zakorzeniła się nawet

w protestantyzmie, z tym, że święto zastąpiono w kalendarzu „Dniem Mikołaja”.

Sytuacja kultowa imiennika zmieniała się dopiero w wyniku postanowień II. Soboru Watykańskiego. Otóż zarządono wówczas rewizję kultu świętych, a specjalna komisja miała zaproponować usunięcie postaci świętych nieumotywywanych historycznie. Po ożywionej dyspucie papież Paweł VI. zdecydował się na rozwiązanie kompromisowe. W 1969 roku w opublikowanym „Calendarium Romanum” zniósł święto 6. grudnia i postanowił, że tego dnia będzie obchodzone tzw. wspomnienie dowolne, czyli przywrócono kult ograniczony do krajów gdzie był on zakorzeniony. I tak Mikołaj został patronem Rosji, Grecji, Albanii, miast Antwerpii, Bari, Miry, Berlina, Bydgoszczy, Elbląga, Głogowa. Moskwy, Nowogrodu, a zarazem patronem: kupców, marynarzy, młynarzy, bednarzy, piwowarów, sędziów i więźniów, sprzedawców win, zboża, nasion i perfum, a wreszcie patronem pojednania Kościoła Wschodu i Zachodu.

Bazylika św. Mikołaja w Bari

Już w średniowieczu uważano Mikołaja za patrona dzieci i w jakimś sensie w różnych zwyczajach przetrwał w Europie po dziś dzień. Zapiski z XII. wieku mówią, że we Francji 6. grudnia zakonnice roznosiły prezenty dla biednych dzieci zostawiając je przed drzwiami, a od XV. wieku miał miejsce w Polsce, Czechach, Austrii, Niderlandach i Niemczech. W wigilię świętego Mikołaja osoba przebrana za świętego obdarowywała grzeczne dzieci owocami, orzechami, ciastkami i cukierkami. Niegrzeczne dzieci karcone były pastorałem. Jeżeli Mikołaj się nie pojawił, dzieci w Holandii wystawiały buty przy kominku, w Czechach i Austrii wieszaly skarpety na parapetach okiennych. W Polsce wystawiano buty przed drzwiami.

Wracając do znaczenia Bari oprócz aspektu religijnego, miasto to kojarzy się z historią Polski bowiem tutaj w zamku górującym nad miastem zmarła królowa Polski Bona Sforza, żona króla Zygmunta Starego. Po skłóceniu z synem Zygmuntem Augustem w 1557 roku opuściła Polskę i osiadła w Bari. W tym samym roku została otruta przez własnego kamerdynera J. W. Pappacoda. Jak się okazało ów Włoch był zausznikiem Habsburgów, rodu cesarskiego we Wiedniu, wrogo nastawionego wobec Jagiellonów. Już w 1548 roku przybył do Polski i wkradł się w łaski królowej Bony, dlatego zabrała go do Bari, gdzie szybko pozbył się swej mocodawczyni, co też ułatwiło rozgrabienie jej majątku ruchomego zabranego z kraju. W bazylice św. Mikołaja pochowano królową, a po 40 latach nad grobowcem ustawiono jej epitafium.

Oprac. dr Zbigniew Radacki

REKOLEKCJE ADWENTOWE

W ramach przygotowań do Świąt Bożego Narodzenia w naszej misji odbędą się Rekolekcje Adwentowe połączone ze spowiedzią przedświąteczną. Rekolekcje poprowadzi ks. Bartłomiej Kłós z Wrocławia

Koblenz - St. Antonius Kirche,
Brenderweg 17

16.12.2021 czwartek

- ❖ od godz. 17.00 wystawienie Najśw. Sakramentu i spowiedź
- ❖ godz. 18.30 Msza św. z nauką rekolekcyjną i nabożeństwo do św. Józefa

17.12.2021 piątek

- ❖ od godz. 17.00 wystawienie Najśw. Sakramentu i spowiedź
- ❖ godz. 18.30 Msza św. z nauką rekolekcyjną i nabożeństwo do św. Jana Pawła II oraz błogosławieństwo relikwiami

18.12.2021 sobota

- ❖ od godz. 11.30 spowiedź
- ❖ godz. 12.00 Msza św. z nauką rekolekcyjną

19.12.2021 IV Niedziela Adwentu

- ❖ godz. 9.00, 11.00 Msze św. na zakończenie rekolekcji

Neuwied - St. Matthias Kirche,
Heddesdorfer Str. 10

19.12.2021 IV Niedziela Adwentu

- ❖ godz. 13.00 Msza św. z nauką rekolekcyjną

Msze święte w okresie Bożego Narodzenia

KOBLENZ - St. Antonius, Brenderweg 17:

24.12.2021 piątek - WIGILIA BOŻEGO NARODZENIA

godz. 20.00

godz. 21.30

godz. 22.00

PASTERKA

montaż słowno-muzyczny

PASTERKA

25.12.2021 sobota - BOŻE NARODZENIE

godz . 9.00 i 11.00 Msze św.

26.12.2021 - NIEDZIELA ŚWIĘTEJ RODZINY

godz. 9.00 i 11.00 Msze św. z błogosławieństwem rodzin

31.12.2021 piątek - ZAKOŃCZENIE STAREGO ROKU

godz. 18.00 Msza św. dziękczynna

01.01.2022 sobota – NOWY ROK

UROCZYSTOŚĆ BOŻEJ RODZICIELKI MARYI

godz. 15.00 Msza św.

02.01.2022 - II niedziela po Bożym Narodzeniu

godz. 9.00 i 11.00 Msze św.

06.01.2022 czwartek - OBJAWIENIE PAŃSKIE, TRZECH KRÓLI

godz. 18.30 Msza św. z błogosławieństwem
kredy i kadzidła

09.01.2022 - NIEDZIELA CHRZTU PAŃSKIEGO

godz . 9.00 i 11.00 Msze św.

NEUWIED - St. Matthias, Heddesdorfer Straße 10**25.12.2021** sobota - BOŻE NARODZENIE

godz. 13.00 Msza św.

26.12.2021 - NIEDZIELA ŚWIĘTEJ RODZINY

godz. 13.00 Msza św. z błogosławieństwem rodzin

02.01.2022 - II niedziela po Bożym Narodzeniu

godz. 13.00 Msza św.

09.01.2022 - NIEDZIELA CHRZTU PAŃSKIEGO

godz. 13.00 Msza św.

BAD KREUZNACH- St. Franziskus, Holbeinstraße 108:**24.12.2021** piątek - WIGILIA BOŻEGO NARODZENIA

godz. 20.00

PASTERKA (polsko-niemiecka)

godz. 21.30

PASTERKA (polsko-niemiecka)**25.12.2021** sobota - UROCZYŚĆ BOŻEGO NARODZENIA

godz. 14.00 Msza św.

26.12.2021 - NIEDZIELA ŚWIĘTEJ RODZINY

godz. 14.00 Msz św.

01.01.2022 sobota - UROCZYŚĆ BOŻEJ RODZICIELKI

godz. 14.00 Msza św.

06.01. 2022 czwartek - UROCZYŚĆ OBJAWIENIA PAŃSKIEGO

godz. 18.30 Msza św. z błogosławieństwem kredy i kadzidła

09.01.2022 - NIEDZIELA CHRZTU PAŃSKIEGO

godz. 14.00 i 15.30 Msze św.

MAYEN - Herz-Jesu-Kirche, Bäckerstraße 10**08.01.2022** sobota

godz. 17.00

Msza św.

BAD SALZIG - St. Ägidius, Ägidius Straße 6**26.12.2021** - NIEDZIELA ŚWIĘTEJ RODZINY

godz. 10.15 Msz św.

KASTELLAUN - Kreuzauffindung, Schlosstraße 11**26.12.2021** - NIEDZIELA ŚWIĘTEJ RODZINY

godz. 18.00? Msz św.

CONCORDIA - kaplica Miłosierdzia Bożego**24.12.2021** piątek - WIGILIA BOŻEGO NARODZENIA

godz. 20.00

PASTERKA**25.12.2021** sobota - UROCZYŚĆ BOŻEGO NARODZENIA

godz. 12.00

Msza św.

26.12.2021 - NIEDZIELA ŚWIĘTEJ RODZINY

godz. 12.00 Msz św.

adveniat
für die Menschen
in Lateinamerika

W święta Bożego Narodzenia *kolęta Adveniat* przeznaczona jest na pomoc dla potrzebujących w ubogich krajach Ameryki Łacińskiej.

W Domu Concordia organizowane są kolonie dla dzieci w okresie letnim, jesiennym i zimowym. Święta dla rodzin i zabawa sylwestrowa.

Telefon +49 2744 771 **Fax** +49 2744 931 128

WhatsApp +49 160 99 897 253; facebook Haus Concordia

E-mail concordia@haus-concordia.com

HAUS CONCORDIA MOŻNA WESPRZEĆ:

WPŁATA NA KONTO:

IBAN: DE 6557 3912 0000 2103 4517

VERWENDUNGSZWECK: SPENDE KAPELLE

ZA WSZELKIE OFIARY SERDECZNE BÓG ZAPŁAĆ

WIZYTA DUSZPASTERSKA KOLEDA 2021/2022

Od I Niedzieli Adwentu rozpoczynają się duszpasterskie odwiedziny parafian z błogosławieństwem kolędowym na Rok Pański 2022. Można zgłaszać chęć przyjęcia kapłana na kartkach wyłożonych w kościele, podając dokładny adres zamieszkania i numer telefonu. Zgłoszenia przyjmowane będą do końca miesiąca grudnia.

K a c i k p o e z j i

Szmatki na twarzy

Już za oknem zimy ślad,
Już zaginał letni ład.
Ludzie zewsząd się maskują,
Jak rozpoznać się - zgadują.

Czapy, chusty no i szale,
Nie zobaczysz twarzy wcale.
Wszystkim oczy wciąż świrują,
Poziom masek kontrolują.

Czasem zdarzy się różnica,
I na nosie jest przyłbica.
Jest to super rewelacja,
Widać człeka-TO SENSACJA.

"Odślonięta" twarz jest cała,
Dla nas radość to niemąta.
Wspominamy czas wolności,
Z nutką żalu i zazdrości.

Irena Izbicka

Adwent

Świeco Adwentowa!
Co w swym płomieniu chowasz?
Czerwień, jak krew tętniąca?
Zólc, co barwę ma słońca?

Ciepło, co Serce ogrzewa,
miłością je zalewa?
Czy też wątlm płominiem drzysz,
jak ludzkie istnienie?

Jak długo będziesz się palić?
Jak długo swym blaskiem chwalić?
Aż, gdy Twój płomień zgaśnie,
nadzieja na wieki zaśnie!

Anna Solich – Kumtschke

Światłość

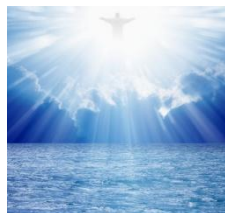
Idziemy wybraną przez Ciebie drogą
I nikt z nas nie błądzi, nikt z nas nie kluczy
Bramy piekielne nas nie przemogą
Czy wkoło jest cicho, czy wkoło huczy

Dałeś nam światło na ciemne dni
Abyśmy za światłem do Ciebie szli
Co dzień spotykamy kochanych ludzi
Życie nam płynie lecz nas nie nudzi

Bo każdy z nas kto kocha Ciebie
Niedolę wybiera by spotkać Cię w niebie
Wiemy mijając siebie o włos
Że nie każdy z nas zna i uchwyci Twój głos

Lecz ci, którzy znają i słyszą z daleka
Wiedzą

Że Pan nasz tam jest
I na każdego z nas czeka

Jerzy Góra

Narodziłeś się w stajence

W ciemnościach nocy, w ciszy wokoło
Rodzi się Jezus w stajence małej
Tylko na niebie, gwiazda wesóło
Wskazuje drogę ludzkości całej.

Boskiej Miłości rodzi się Pęta
Nowina o tym obiegra świat
Lecz Król Zbawienia, nie ma tam berta
On najbogatszy w Dobro jest Kwiat.

Spieszcie więc ludy do tej stajenki
Gdzie wśród bydlatek Malutki śpi
Uchylcie czoła przed licem Panienki
Która z Dzieciątkiem jak kryształ lśni.

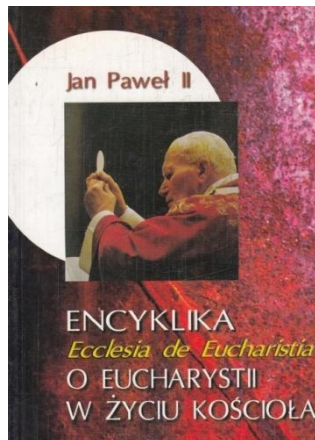

Irena Izbicka

Jak przygotować się do Mszy Świętej, jak ją przeżyć i żyć nią na co dzień?

Wstęp

W swojej Encyklice *Ecclesia de Eucharistia*, Jan Paweł II napisał: „Kościół żyje dzięki Eucharystii”. Słowa te wskazują, że ten sakrament jest ośrodkiem życia duchowego człowieka. W dalszej części dokumentu papież ujawnia własne doświadczenia związane z Mszą Świętą. Wspomina swoje celebracje, począwszy od kościoła parafialnego w Niegowici, kolegiatę św. Floriana w Krakowie, katedrę na Wawelu, aż po bazylikę św. Piotra i wiele innych kościołów w Rzymie i na całym świecie.

Jednak tak wielki szacunek i umiłowanie Eucharystii nie może być tylko domeną papieży. Każdy z nas jest wezwany do odkrycia jej wielkiej wartości w swoim życiu. Być może nieraz jawi się nam ona jako coś powszedniego, normalnego, ale wtedy powinno pojawić się w nas pytanie, czy potrafimy się do niej odpowiednio przygotować?

Nasza dyspozycja, poprzedzająca Mszę Świętą, ma fundamentalne znaczenie dla jej owocnego i świadomego przeżycia. Wchodzenie do kościoła na ostatnią chwilę, brak wewnętrznego skupienia, czy trwanie w grzechu ciężkim, zawsze będą utrudniały wnikięcie w tajemnicę tego sakramentu. Dlatego istnieje kilka warunków, które należy spełnić, aby móc przygotować się na spotkanie z Bogiem w czasie Liturgii. Również podczas samej Eucharystii należy podjąć pewne wysiłki, aby można było mówić o godnym i aktywnym uczestnictwie, które z kolei nie kończy się z chwilą rozesłania

wiernych. Owoce Eucharystii powinny w człowieku trwać, prowadzić do jego nieustannego nawracania i promieniowania na innych.

1. Przygotowanie do Mszy Świętej

W przygotowaniu się do Eucharystii bardzo pomocne jest przeczytanie tekstów liturgicznych, które będą na niej odczytywane. W tym miejscu warto zwrócić uwagę na główną myśl, która łączy teksty i zastanowić się wstępnie, co te treści wnoszą w moje życie. W ten sposób Słowo Boże będzie mogło już kiełkować w sercu człowieka (Łk 8, 4-15). Dzięki takiemu przygotowaniu, usłyszenie czytań w czasie Eucharystii stworzy szansę ich pogłębienia i lepszego zrozumienia.

Kolejnym zaleceniem dobrego przygotowania do Liturgii jest zachowywanie postu eucharystycznego, który oznacza powstrzymywanie się od pokarmów i napojów przynajmniej na godzinę przed przyjęciem Komunii Świętej (por. KPK, kan. 919 § 1). Nie dotyczy to osób chorych, w podeszłym wieku oraz opiekujących się nimi. Post ten, poza swoim walorem duchowym wyrażającym oczekiwanie na Pokarm Wieczny – Ciało Chrystusa, ma także swój walor praktyczny. Umożliwia bowiem człowiekowi większe skupienie i wyostreza zmysły podczas całej celebracji.

Jeśli chcemy owocnie przeżyć Eucharystię i otworzyć się na Bożą miłość, powinniśmy dążyć do osiągnięcia pokoju z wszystkimi oraz do przebaczenia ewentualnych krzywd, które inni wyrządzili wobec nas. Bez tego kroku nasze serce nie będzie w pełni zdolne do przyjęcia Bożej miłości. Z powyższym wiąże się też bardzo istotna kwestia – sprawa naszego sumienia. Jeśli obciążają je grzechy ciężkie, to jeszcze przed pójściem na Eucharystię należałoby skorzystać z sakramentu pokuty i pojednania, dzięki czemu będziemy mogli przystąpić do Komunii Świętej.

2. Przeżycie Eucharystii

Każda Eucharystia to bliskie spotkanie z Bogiem, podczas którego człowiek, dla pełniejszego uczestnictwa, wykonuje różne gesty, które mają pomóc zrozumieć sens tego spotkania. Nasza codzienność jest przecież wypełniona wieloma czynnościami, które odzwierciedlają nasze wnętrza i przekazują jakąś informację. Podanie dłoni na znak przywitania, czy pożegnania, pomachanie, kciuk uniesiony w górę, to tylko niektóre gesty przekazujące jakąś informację. Są one łatwo rozpoznawalne, choć w zależności od kultury mogą wysyłać różny komunikat. Podobnie ma się rzecz w gestami w czasie Eucharystii. Pomagają one człowiekowi w utrzymaniu odpowiedniego stanu modlitewnego duszy i sprawiają, że modli się cały człowiek. Ponadto, wierni podczas Eucharystii wykonują niemalże zawsze te same gesty w tym samym czasie, co podkreśla jedność, która panuje między nimi oraz to, że są braćmi i siostrami. Dobitnie zostało to wyrażone w *Ogólnym Wprowadzeniu do Mszału Rzymskiego*: „Niech tworzą jedno ciało, kiedy słuchają słowa Bożego, czy też biorą udział w modlitwach i w śpiewie, a szczególnie kiedy wspólnie składają ofiarę i wspólnie przystępują do stołu Pańskiego. Jedność tę pięknie ukazują wspólne zachowywanie tych samych gestów i postaw ciała”. (OWMR 96)

Znane powiedzenie brzmi: *Jak trwoga to do Boga*. Wskazuje ono na fakt, że niektórych ludzi dopiero krytyczna sytuacja skłania do modlitwy. Dobrze jest jednak, jeśli człowiek nie czeka na sytuacje graniczne, ale przychodzi na Eucharystię z różnymi sprawami i przedstawia je Bogu. Wielu nie zdaje sobie sprawy, że do kościoła można, a nawet trzeba przynieść jakąś treść naszego życia: nasze trudności, radości, sprawy związane z nami samymi, naszą rodziną, czy przyjaciółmi. Przyjście na Eucharystię z takim tematem, który ożywia nasze serce może sprawić, że będzie ona przeżyta bardziej świadomie i aktywnie. Warto przedstawić tę intencję Panu Bogu,

własnymi słowami, zaraz na początku Eucharystii w cichej modlitwie i potem sobie o niej przypominać, czy to podczas Modlitwy Powszechnej, czy przed przyjęciem Komunii Świętej. Zdarza się jednak, że przychodzimy na Mszę Świętą z jakąś intencją, ale w trakcie celebracji, nieraz z powodu różnych rozproszeń, o niej zapominamy. Pan Bóg zna naszą ludzką słabość i zna naszą intencję, jednak dla pełniejszego przeżywania Eucharystii z naszej strony, lepiej jest o niej pamiętać. W tym sensie pomocne mogą być dla nas metody polegające na skupieniu uwagi na jakimś istotnym elemencie w kościele, czy to krzyżu, czy na tabernakulum, czy na jakiejś ikonie lub obrazie. Te elementy mogą pełnić rolę naszych kontrolerów i wzmacniać koncentrację na sprawie, intencji, z którą przychodzimy do kościoła. Takie skupienie uwagi może też ochronić przed natrętnymi myślami, podtrzymując naszą wewnętrzną motywację pamiętania o intencji naszej modlitwy.

Owocne i świadome przeżycie Mszy Świętej polega także na uważnym słuchaniu. Św. Paweł w *Liście do Rzymian* napisze: „Przeto wiara rodzi się z tego, co się słyszy, tym zaś, co się słyszy, jest słowo Chrystusa” (Rz 10, 17). Podczas Liturgii słyszymy treści natchnione, a więc treści, które przekazuje nam sam Chrystus. Trzeba być niezwykle skupionym, aby je usłyszeć i zrozumieć. Wydaje się jednak, że dzisiejszy świat nie słucha Słowa Bożego, nie widzi w nim niczego znaczącego dla życia. Zdaje się, że częściej rozmawiamy o słowie ludzkim, niż o Słowie Bożym, bardziej martwimy się słowem człowieka, niż tym, co mówi do nas Bóg. Dlatego poza skupieniem na Słowie ważne jest też przeświadczenie, że to Słowo, które jest kierowane do nas z ambony, to rzeczywiście Słowo Boga, które należy przyjmować i wcielać w życie.

3. Życie Eucharystią

Odpowiednie przygotowanie i przeżycie Mszy Świętej nie kończy drogi chrześcijanina. Kolejny etap to życie

Eucharystią i to niezależnie od tego, czy jest się osobą duchowną, czy świecką. To życie Eucharystią, czyli spotkaniem z Jezusem, jest kontynuowaniem Jego misji w Kościele, przedłużaniem jego słów i czynów, daniem świadectwa w swoim życiu.

Aby przedłużać misję Jezusa w świecie, trzeba być najpierw wypełnionym Jego Słowem. Obok sakramentów, właśnie Słowo zawsze zajmowało uprzywilejowane miejsce w życiu duchowym i już od samych początków chrześcijaństwa ożywiało życie Kościoła. W czasie Eucharystii warto zatem zapamiętać jakieś zdanie lub nawet pojedyncze słowo, które padło podczas Liturgii i postarać się wcielać je w życie. Wtedy nasze myśli i działania będą przesiąknięte logiką Ewangelii, a nasze wybory będą czyniły życie bardziej uporządkowanym. Życie Słowem nie oznacza jednak jedynie dzielenia się nim z innymi, ale przede wszystkim stosowanie się do niego i w ten sposób dawanie świadectwa oraz chwalenie Boga swoim życiem (por. Mt 5, 16).

Życie Eucharystią powinno uwrażliwiać serce człowieka na najbardziej potrzebujących. To dlatego dokumenty Kościoła łączą niedzielną celebrację z wieloma inicjatywami na rzecz formacji wiary dzieci, młodzieży i dorosłych, ale także z organizowaniem różnych dzieł charytatywnych. Na Liturgię Kościoła pierwszych wieków chrześcijanie przynosili różne dary, które przez diakonów były później rozdzielane wśród najbardziej potrzebujących. Ponadto diakoni, jak potwierdza Tradycja Apostolska, poza przekazywaniem darów ubogim, sami zbierali dla nich datki, odwiedzali osoby chore i starsze, a także opiekowali się sierotami i wdowami. W Eucharystię jest wpisana miłość braterska, która wychodzi ku słabszym, ponieważ Kościół, który porzuciłby odpowiedzialność za najbardziej potrzebujących, stałby się niepotrzebny, dbałby jedynie o własny interes i kochał tylko tych, którzy jego kochają. Dlatego każdy, kto jest w Kościele, jest wezwany do posługi miłosierdzia i do służby innym.

Owocne przeżywanie Eucharystii powinno mieć również przełożenie na wzrost pobożności i większe przynaglenie do modlitwy. Tęsknota za spotkaniem z Chrystusem Eucharystycznym może poprowadzić do adoracji Najświętszego Sakramentu, która także przedłuża życie Eucharystią. Uświadomienie sobie wielkości Boga powinno nauczyć człowieka pokory, która z kolei jest podstawą modlitwy oraz „dyspozycją do darmowego przyjęcia daru modlitwy” (KKK 2559). Jest ona tak naprawdę związkiem człowieka z Ojcem, z Jego Synem Jezusem Chrystusem i z Duchem Świętym i wyraża się w trwaniu w komunii z Trójcą (por. Rz 6, 5).

Zakończenie

Eucharystia to źródło i centrum całego życia chrześcijanina. Dlatego poza odpowiednim przygotowaniem się i jej przeżyciem, należy czerpać z niej siły do głoszenia Chrystusa swoim życiem. Zakończenie Liturgii nie kończy misji chrześcijanina, ale wręcz przeciwnie – zachęca do niej i posyła.

Powyższe sposoby do dobrego przygotowania, przeżycia i dzielenia się owocami Mszy Świętej są pewnego rodzaju propozycją i zachętą i na pewno nie wyczerpują tematu. Są jednak warte uwagi ze względu na szczególne miejsce, jakie zajmują w Magisterium Kościoła. Każdy z nas może mieć także własne, sprawdzone metody, które pogłębiają jego spotkanie z Chrystusem, prowadzą do nieustannego nawracania się i dawania świadectwa. Najważniejsza jest świadomość, że Msza Święta nie jest teatrem, ale spotkaniem z żywym Bogiem.

Ks. Tomasz Kowalski

Czym jest Duchowa Adopcja Dziecka Poczętego?

To indywidualna modlitwa wstawiennicza podjęta prywatnie lub publicznie. Duchowa Adopcja jest modlitewnym zobowiązaniem podjętym w intencji dziecka zagrożonego zabiciem w łonie matki.

DADP polega na wzięciu w duchową opiekę na 9 miesięcy, nieznanego nam poczętego dziecka, którego życie jest zagrożone aborcją. Osoba podejmująca się tego zobowiązania, każdego dnia odmawia jedną dziesiątkę różańca świętego oraz specjalną modlitwę w intencji duchowo adoptowanego dziecka.

Do modlitwy można dołączyć dodatkowe postanowienia. Mogą to być np.: częsta spowiedź i Komunia Święta, adoracja Najświętszego Sakramentu, czytanie Pisma Świętego, post o chlebie i wodzie, post od telewizji, alkoholu, papierosów, konkretna pomoc rodzinom wielodzietnym, osobom chorym, niepełnosprawnym, matkom samotnie wychowującym dzieci itp. Należy podejmować postanowienia realne, mając na uwadze możliwości ich wypełnienia.

W jaki sposób podjąć Duchową Adopcję?

Duchową Adopcję można podjąć prywatnie w domu lub publicznie w kościele. Należy wypowiedzieć formułę przyrzeczenia Duchowej Adopcji. Od tego dnia przez 9 kolejnych miesięcy, czyli tyle ile rośnie dziecko pod sercem matki, każdego dnia należy:

- Rozważać i odmawiać jedną tajemnicę różańcową (Ojcze nasz i 10 Zdrowaś Mario)
- Odmówić w intencji dziecka i jego rodziców specjalną modlitwę
- Dodatkowe postanowienia

Formuła przyrzeczenia Duchowej Adopcji

Najświętsza Panno, Bogarodzico Maryjo, wszyscy Aniołowie i Święci, wiedziony(a) pragnieniem niesienia pomocy w obronie nienarodzonych, (ja,) postanawiam mocno i przyrzekam, że od dnia w Święto / Uroczystość biorę w duchową adopcję jedno dziecko, którego imię Bogu jest wiadome, aby przez 9 miesięcy każdego dnia modlić się o uratowanie jego życia oraz o sprawiedliwe i prawe życie po urodzeniu.

Postanawiam:

- odmówić codzienną modlitwę w intencji nienarodzonego
- codziennie odmówić jedną tajemnicę różańca
- przyjąć nadto (nieobowiązkowo) postanowienia:
 - o
 - o
 - o

Modlitwa codzienna

Panie Jezu, za wstawiennictwem Twojej Matki, Maryi, która urodziła Cię z miłością, oraz za wstawiennictwem św. Józefa, człowieka zawierzenia, który opiekował się Tobą po narodzeniu, proszę Cię w intencji tego nienarodzonego dziecka, które duchowo adoptowałem, a które znajduje się w niebezpieczeństwie zagłady. Proszę, daj rodzicom miłość i odwagę, aby swoje dziecko pozostawili przy życiu, które Ty sam mu przeznaczyłeś. Amen.

Elżbieta Kędzierzyńska

Świadectwo ks. Tomasza Kowalskiego

Chciałbym podzielić się moim świadectwem związanym z Duchową Adopcją Dziecka Poczętego. Wszystko miało miejsce około 15 lat temu. Nie byłem jeszcze księdzem, ani klerykiem, ale byłem związany z grupą studentów w jednym z duszpasterstw akademickich we Wrocławiu. Słyszałem jak niektórzy znajomi mówili nieraz o Duchowej Adopcji Dziecka Poczętego, ale nie miałem jeszcze wtedy pojęcia na czym ona polega. Zapytałem jedną koleżankę, która wytłumaczyła mi, jakie są zasady jej podjęcia i z czym się ona wiąże. Zaskoczyło mnie to, że wystarczy podjąć tak niewiele – dziesiątka różańca dziennie, modlitwa i dobrowolne wyrzeczenie, aby uratować poczęte gdzieś na świecie dziecko, którego życie jest z różnych powodów zagrożone.

Pomimo kilku wątpliwości, czy dam radę wytrwać w modlitwie, postanowiłem, że spróbuję. Przyrzeczenie duchowej adopcji złożyłem podczas Eucharystii w kościele akademickim we Wrocławiu w uroczystość Zwiastowania Pańskiego, które wypada 25 marca. Od tego dnia codziennie modliłem się za dziecko, którego życie było zagrożone. I przez kolejne miesiące ta modlitwa nabrała dla mnie w pewnym sensie charakteru tak normalnego i powszedniego, że zapomniałem, że może ona przyczynić się do uratowania jakiegoś człowieka.

W nocy z 23 na 24 grudnia miałem sen, który pozostanie w mojej pamięci do końca życia. Śniło mi się małe dziecko, które właśnie się urodziło – zapłakane, owinięte w koc. Towar-

zyszyła temu atmosfera wielkiej radości. Po przebudzeniu zastanawiałem się, skąd taki sen, skoro wcześniej nie myślałem o niczym podobnym. I nagle olśnienie -

minęło kilka miesięcy od momentu, w którym podjąłem duchową adopcję, dokładnie 9 miesięcy!

Ufam, że Pan Bóg dał mi wyraźny dowód, że wytrwała modlitwa w intencji dzieci nienarodzonych ma wielką moc i że może uratować czyjeś życie. Od tego czasu regularnie podejmowałem dzieło Duchowej Adopcji i wierzę, że gdzieś na świecie żyje teraz wiele dzieci, które urodziły się dzięki mojej modlitwie. Dlatego zachęcam do podjęcia dzieła Duchowej Adopcji wszystkich, ponieważ los tych bezbronnych dzieci nie może być nam obojętny. Tak niewiele trzeba, aby uratować czyjeś życie!

Ks. Tomek święci dzieciom tornistry

Międzynarodowy Ruch Szensztacki

część II

Duchowość Ruchu Szensztackiego

Ojciec Józef Kentenich, jako założyciel, przekazał swemu Dziełu oryginalną, bogatą duchowość. Pragnie ona pomóc współczesnemu chrześcijaninowi **żyć w zeświecczonym środowisku według zasad Ewangelii i być w nim aktywnym misjonarzem.**

Maryja - Maryja Niepokalana była dla ojca Kentenicha najdoskonalszym uosobieniem „nowego człowieka”, „nowego stworzenia”, do którego zmierza Dzieło Zbawcze Chrystusa. Dlatego, jako inspirator i wychowawca wspólnot szensztackich, kładł silny nacisk na możliwie głębokie i całościowe zrozumienie miejsca i posłannictwa Matki Bożej w Dziele Jej Syna. Maryja w duchowości szensztackiej jest Matką i Wychowawczynią. Sam ojciec Kentenich nie pragnął niczego innego, jak tylko być narzędziem w Jej ręku.

Przymierze - Dzieło Szensztackie swój oryginalny charakter zawdzięcza przymierzu miłości. Przez przymierze miłości Założyciela i generacji założycielskiej - całe Dzieło przyjęło szczególną relację do Matki Bożej. Każdy członek Ruchu czyni zawarte przymierze z Matką Trzykroć Przedziwną **normą i formą swojego życia.** Tym samym wstępuje on do szkoły, która ma mu pomóc stać się osobą, zdolną do współdziałania w realizowaniu historio - zbawczego przymierza pomiędzy Bogiem a stworzeniem. Ta ścisła więź z Maryją prowadzi do zdobycia maryjnej postawy, co oznacza świadomą i dobrowolną decyzję człowieka na życie w przymierzu z Bogiem, całkowite postawienie się do Jego dyspozycji. Dla tej, opartej na przymierzu, pobożności, ojciec Kentenich wyznaczył następującą linię przewodnią: w przymierzu miłości z Matką Bożą zmierzamy ku Jezusowi Chrystowi, a przez Jezusa w Duchu Świętym - do Ojca.

Narzędzie - Rodzina Szensztacką uważa się za szczególne dzieło Bożej Opatrzności. W świetle tego, płynącego z wiary przekonania, może się więc czuć owocem nie tylko czysto ludzkich planów i działań, ale wprost - narzędziem Matki Bożej, a wreszcie Boga w Trójcy Świętej Jedynego. Pielęgowana jest w niej świadomość tego, że Szensztat jest niczym innym - jak całkowicie zależnym od Boga i Jego łaski instrumentem. Tym też pragnie pozostać. Uważne wsłuchiwanie się w głos Bożej Opatrzności, jak i stała gotowość służenia Bogu w realizacji Jego zamiarów – to filary tej specyficznej, szensztackiej pobożności narzędzia.

Codziennność – Praktyczne życie przymierzem miłości w życiu codziennym, które posiada mocno **wychowawczy** charakter, doprowadziło do wykryształizowania się szensztackiej nauki o ideale świętości dnia codziennego. Jest ona formą pobożności znamiennej dla ludzi świeckich. Ma prowadzić chrześcijan do kształtowania życia rodzinnego, społecznego i zawodowego w duchu posłannictwa Nowego Testamentu. Celem jej jest ustawiczne uświęcanie świata we wszystkich obszarach życia. Idea świętości w życiu codziennym odegrała fundamentalną rolę przy powstawaniu szensztackich instytutów świeckich.

Wielkoduszność - Z życia w przymierzu miłości z Maryją wypływa postawa wielkoduszności. Aby ją osiągnąć i zagwarantować, ojciec Kentenich zalecał stosowanie w wychowaniu następującej zasady: **zobowiązań** (opartych na regułach) tyle tylko, ile to konieczne; **wolności** (opartej na miłości) i **pielęgnacji ducha** (gwarantującej maksimum miłości) tak dużo, jak to tylko możliwe. Ta podstawowa zasada znajduje swój wyraz w akcie kontraktu i poświęcenia, który w szensztackich instytutach świeckich zajmuje miejsce ślubów zawieranych we wspólnotach zakonnych.

Rodzinność - Podstawowe założenia teologii głoszą, że łaska, aby móc udoskonalać naturę, powinna do niej nawiązywać i na niej bazować. W myśl tych założeń wszystkie wspólnoty szensztackie dążą na tyle, na ile tylko to możliwe, do przyjęcia formy **naturalnej rodziny**. Dzięki tym staraniom „lud Boży” staje się „Bożą rodziną”. Wiedząc o tym, łatwiej jest nam zrozumieć sens tak bardzo w Szensztacie pielęgnowanego związania z sanktuarium Matki Trzykroć Przedziwnej. W nim członek Ruchu odnajduje miejsce swoich duchowych narodzin, ojczyznę i centralne, najważniejsze miejsce Rodziny Szensztackiej. Dla zachowania ducha rodzinnego wewnątrz Dzieła Szensztackiego sprzyja ponadto fakt, że wszystkie wspólnoty widzą w swoim Założycielu **danego im od Boga duchowego ojca**. W jego osobie i działaniu znajdują odbicie Ojca Niebieskiego, od którego bierze nazwę wszelki ród na niebie i na ziemi (Ef 3, 15). Silna więź z Założycielem, widzianym przede wszystkim w roli ojca rodziny, jest dla członków Ruchu drogą prowadzącą do odnalezienia i głębszego przeżycia żywej obecności Boga Ojca. Ma to szczególne znaczenie dla naszych czasów, w których Bóg jako Ojciec odbierany jest coraz rzadziej, a samo zagadnienie ojcostwa urasta do problemu pierwszej rangi. Tym samym - następuje powrót do klasycznego ukierunkowania życia chrześcijańskiego, którego celem jest – z Chrystusem, w Duchu Świętym – do Ojca.

Oryginalna struktura Dzieła Szensztackiego

Dzieło Szensztackie posiada oryginalną, wielopostaciową formę, dla której trudno znaleźć odpowiednik w ramach dotychczasowych struktur Kościoła. Rodziło się ono, inspirowane przez ojca Kentenicha, otwartego nieustannie na znaki i prowadzenie Bożej Opatrzności. Całe Dzieło obejmuje:

* instytuty * związki * ligi * Ruch pielgrzymkowy.

Charakterystyczne jest to, że poszczególne wspólnoty nie są od siebie zależne w sposób prawny, ale posiadają pełną samodzielność w kształtowaniu i pielęgnowaniu swojego życia. Tym, co je łączy i zespala

jest przymierze miłości z Trzykroć Przedziwną Matką, ten sam Założyciel oraz duchowość przez niego pozostawiona, lecz realizowana w różnym stopniu w zależności od formy i stanu, jaki sobie obrała i w jakim żyje każda poszczególna wspólnota. Wspólnym dziedzictwem jest także potrójny cel ujęty przez ojca Kentenicha w następujących sformułowaniach:

* wychowanie „nowego człowieka w nowej społeczności”

* ratowanie historio-zbawczego posłannictwa krajów chrześcijańskiego Zachodu i

* Zawiązanie i rozbudowanie w Kościele Światowego Związku Apostolskiego.

Czymś charakterystycznym dla Szensztatu jest też to, że przynależność do jednej ze wspólnot nie oznacza różnicy w stopniu hierarchii wobec pozostałych członków Dzieła. O przynależności do danej wspólnoty decyduje każdorazowo indywidualne wezwanie, które Bóg kieruje do konkretnych osób. Obowiązkiem zaś instytutów i związków, według zamysłu Założyciela, jest ponoszenie odpowiedzialności za ugrupowania Ligi i Ruchu Pielgrzymkowego oraz gotowość służenia im na tyle, na ile jest to możliwe.

Ruch pielgrzymkowy - Szensztacki Ruch Pielgrzymkowy powstał wokół sanktuariów Trzykroć Przedziwnej Matki wznoszonych po drugiej wojnie światowej w wielu krajach. Jako wierne kopie sanktuarium w Szensztacie, stały się one centrami życia religijnego. Oznaką przynależności do Ruchu Pielgrzymkowego jest regularne pielgrzymowanie do takiego sanktuarium, zawarcie z Matką Bożą przymierza miłości i uczynienie go źródłem duchowej siły i dojrzałej formy chrześcijańskiego życia w zmierzaniu ku świętości dnia codziennego. Ruch pielgrzymkowy nie jest podzielony na stałe i trwałe ugrupowania. Mimo to każda pielgrzymka, zgodnie z pedagogicznymi zadaniami Szensztatu, ma służyć apostolskiej formacji jej uczestników. Tak w duchu odpowiedzialności za chrześcijańskie posłannictwo dokonuje się uaktywnienie coraz to

szerszych kręgów ludzi. Dlatego też pielgrzymki do sanktuariów szensztackich nie są na ogół inicjatywami masowymi, ale odbywają się w niewielkich grupach, które otaczane są indywidualną opieką.

Stągiew - i słowa: „NIC BEZ CIEBIE – NIC BEZ NAS!” - to wyraz naszej współpracy z łaską Bożą oraz naszych darów, przynoszonych Matce Bożej do Sanktuarium.

MTA w Sanktuarium udziela potrójnych łask:

- **łaska zadomowienia** – którą wyraża Obraz MTA,

- **łaska wewnętrznej przemiany** – wyraża ją figura św. Michała Archanioła,

- **i łaska gorliwości apostołskiej** (misyjności) – którą wyrażają figury Apostołów: świętych Piotra i Pawła.

Liga Apostolska - Szensztacka Liga Apostolska powołana została do życia przez ojca Kantenicha w 1920 roku. Miała ona umożliwić współpracę w Dziele Szensztackim tym licznym warstwom katolików, którzy nie czuli się powołani do Związku Apostolskiego. Od samego początku podzielona została na samodzielne ugrupowania. W ten sposób ukształtowały się wspólnoty z własnym kierownictwem: ligi księży, mężczyzn, kobiet, matek, rodzin, chorych, młodzieży. W odróżnieniu od Ruchu Pielgrzymkowego, zaakcentowana jest w nich mocniej więź z konkretnym kręgiem osób. Tu jednak również nie zachodzi obowiązek ścisłej przynależności do konkretnej, stałej grupy. Praktykowana jest zaś intensywniejsza troska o życie przymierzem miłości zabezpieczona przez różne, w sposób wolny wypracowane i przyjęte, formy życia. Do najważniejszych zadań członków Ligi należy uobecnianie i realizowanie ideałów Szensztatu w parafiach i diecezjach oraz troska o chrystianizację świata w zasięgu własnego życia i powołania.

Związek Apostolski - Kiedy założone 18 października 1914 roku Dzieło zaczęło się rozszerzać poza okolice Szensztatu ojciec Kentenich powołał do życia w 1919 roku Związek Apostolski. Do pierwszej wspólnoty związkowej gromadzącej na początku wyłącznie mężczyzn, dołączył wkrótce Związek Księży Diecezjalnych, Niewiast i Rodzin. Te różne wspólnoty – związki – mają za zadanie takie kształtowanie pojedynczych chrześcijan i całych grup, aby żyjąc zanurzeni w świecie, zdolni byli pociągnąć za sobą innych, prowadzić ich i w ten sposób realizować posłannictwo Szensztatu i całego Kościoła. Celowi temu ma służyć w pierwszym rzędzie metoda nazwana przez ojca Kentenicha „apostolstwem życia”. Aby móc zrealizować to zadanie, każdy ze związków obiera drogę dążenia do doskonałości w duchu rad ewangelicznych, odpowiednią dla poszczególnych stanów. Należący do nich pielęgnyją silne więzi ze swoimi wspólnotami i angażują się w realizowanie ich ideałów.

Instytuty - Aby tak bardzo rozbudowanemu i rozprzestrzenionemu po całym świecie Dziełu dać mocny rdzeń, w którym ideał „nowego człowieka w nowej społeczności” znalazłby odzwierciedlenie w możliwie zwartej formie, założył ojciec Kentenich cały szereg instytutów. Na statucie prawnym, powstało do tej pory, sześć instytutów świeckich:

* Instytut Ojców Szensztackich, * Instytut Księży Diecezjalnych,* Szensztacki Instytut Sióstr Maryi, * Instytut Pań Szensztatu, oraz jeszcze w Polsce nie istniejące: * Instytut Braci Maryi * i zawiązujący się - Szensztacki Instytut Rodzin.

Międzynarodowość - Szensztat to wspólnota międzynarodowa. Chociaż całe Dzieło rozpoczęło się w Europie, w Niemczech w 1914 roku, to już w krótkim czasie zainteresowanie przekroczyło granice Niemiec - i tak w 1943 zostało poświęcone pierwsze sanktuarium filialne w Urugwaju. Jednak o prawdziwym początku międzynarodowości dzieła mówimy od czasu gdy o. Założyciel przeby-

wał w Dachau (1942-1945). Dziś Szensztat znajdziemy w obu Amerykach, Europie, Azji, Afryce, Australii i Oceanii. Międzynarodowości możemy doświadczyć podczas wielu spotkań i inicjatyw.

Sanktuaria Szensztackie w Polsce

Otwock-Świder - Sanktuarium w Otwocku-Świdrze zostało poświęcone 12 września 1981 r. Jest to pierwsze sanktuarium szensztackie powstałe w Polsce. Imię własne - ideał: SANKTUARIUM WIERNOŚCI - Sanctuarium Fidelitatis, Kustoszki sanktuarium - Szensztacki Instytut Sióstr Maryi.

Sanktuarium w Józefowie zostało poświęcone 14 maja 1988 r. w Roku Maryjnym. Imię własne - ideał: SANKTUARIUM SYJON - Sanctuarium Sion. Kustosze - Instytut Ojców Szensztackich

Sanktuarium w Winowie / Opole zostało poświęcone 4 czerwca 1988 r. w Roku Maryjnym. Imię własne - ideał: SANKTUARIUM WIECZERNIKA - Sanctuarium Coenaculum. Sanktuarium leży na terenie parafii pw. Ducha Świętego w Winowie. Kustoszki sanktuarium – Szensztacki Instytut Sióstr Maryi

Sanktuarium na Górze Chełmskiej w Koszalinie zostało poświęcone 1 czerwca 1991 r. przez Ojca św. – św. Jana Pawła II. Imię własne - ideał: SANKTUARIUM PRZYMIERZA - Sanctuarium Foederis. Kustoszki sanktuarium - Szensztacki Instytut Sióstr Maryi

Sanktuarium w Zabrze-Rokitnicy zostało poświęcone 9 września 2000 r. jako dar rodziny szensztackiej na rok 2000. Imię własne - ideał: SANKTUARIUM MATKI JEDNOŚCI - Sanctuarium Mater Unitatis. Kustoszki sanktuarium - Instytut Świecki Pań Szensztatu.

Sanktuarium w Bydgoszczy zostało poświęcone 16 czerwca 2001 r. Imię własne - ideał: SANKTUARIUM ZAWIERZENIA - Sanctuarium Fidentiae. Kustoszki sanktuarium - Szentszacki Instytut Sióstr Maryi.

Projekt Apostolatu Pielgrzymującej MTA

To duszpasterska inicjatywa Ruchu Szentszackiego, która jest jedną z wielu form nowej ewangelizacji, polegającą na pielgrzymowaniu Matki Bożej Trzykroć Przedziwnej w małym, przenośnym obrazie.

Apostolat zrodził się w Brazylii w 1950 roku z potrzeby serca Sługi Bożego Jana Luisa Pozzobon (1904-1985), ojca rodziny i diakona. Inspirowany duchowością Ruchu Szentszackiego oraz nauczaniem jego założyciela Ojca Józefa Kentenicha,

pragnął ożywić religijne

życie parafii oraz rodzin zwłaszcza przez kontakt z szentszackim sanktuarium. Matka Boża w Pielgrzymującym Sanktuarium, raz w miesiącu nawiedza domy w kręgu 10-15 rodzin, pozostając w nich przez kilka dni. Jej obecność, jako Matki i Wychowawczynie, zachęca do wspólnej modlitwy, wyciszenia sporów, waśni, nieporozumień,

znalezienia czasu dla siebie, rodziny, znajomych, oraz naśladowania Jej postawy i odkrywania Boga w codziennym życiu. Apostolat znany jest na całym świecie, miliony rodzin przyjmują Maryję w swoich domach. Obecnie Apostolat jest już w 95 krajach świata. Matka Boża „odwiedza” w każdym miesiącu ok. 5 milionów rodzin. W Polsce istnieje ponad 2000 kręgów, w Niemczech 5500, w naszych Polskich Misjach Katolickich w Niemczech mamy 500 kręgów. Najwięcej kręgów spotykamy w Brazylii, ojczyźnie Jana Pozzobona, ponad 200 tysięcy. Każdy może zaprosić do siebie Matkę Bożą Pielgrzymującą i stać się Jej apostołem.

13 - Ruch Szensztacki w Polskich Misjach Katolickich w Niemczech

To przede wszystkim – Apostolat Pielgrzymującej MTA (Matki Bożej Trzykroć Przedziwnej z Szensztat), ale jest też wiele indywidualnych osób – sympatyków Ruchu, którzy indywidualnie zawarli przymierze miłości. Jest także wiele osób, które pragną głębiej wrastać i czerpać z duchowości szensztackiej – o tym świadczą między innymi:

- założone w wielu rodzinach sanktuaria domowe,
- pragnienie i potrzeba wspólnotowych spotkań oraz zawiązująca się Szensztacka Liga Rodzin w naszych PMK w Niemczech.

Dla zobrazowania – nasze kręgi w niemieckich diecezjach – dn. 10.12.2020 r.:

Aachen – 13, Augsburg – 11 +2, Bamberg, Norymberga - 11+2, Berlin - 31 + 4, Eichstatt – 2, Essen – 27 + 2, Freiburg, Karlsruhe – 30 + 3, Fulda – 6, Hamburg – 47 + 6, Hildesheim, Bremerhaven – 11, Köln – 44 + 7, Limburg 37 + 2, Mainz – 11, München – Freising – 11 + 1, Münster – 29 +1, Osnabrück – 2 + 1, Paderborn – 74 + 8, Regensburg – 6, Rottenburg-Stuttgart – 16 +1, Speyer - 2, Trier – 35, Würzburg – 19 +3.

Razem mamy w 22 Diecezjach: 479 – normalnych kręgów

30 – BD – Besuch-Dienst / dla chorych i 6 – dla Dzieci i 6 – wśród Młodzieży.

Razem 523 pielgrzymujące sanktuaria.

Inicjatywy kształtujące życie duchowe w naszej wspólnotcie:

1. Gazetka „Pielgrzymująca

Matka” redagowana i wysyłana jest 4 razy w roku do kręgów Pielgrzymującej MTA, duszpasterzy i wielu osób indywidualnych.

2. Dwa razy w roku kręgi otrzymują impuls jako inspirację do **przeprowadzenia spotkania** ze swoją wspólnotą: Adwent – Medytacja adwentowa, jako zaproszenie do wspólnej modlitwy. Maj – Zaproponowany jest impuls do rozmowy, dzielenia.

3. Staramy się raz w roku przeżyć dzień lub dni skupienia – przyjeżdżając do Szensztatu, lub siostra przyjeżdża do danej Misji. W wielu Misjach jest co-miesięczna Msza św. z udziałem Apostolatu.

4. W Szensztacie jest co-miesięczna Msza św w **Prasanktuarium** w drugie środy miesiąca o g. **18.30., po niej – Różaniec**. Różaniec w Prasanktuarium od czasu pandemii jest **codziennie o godz. 19.00. W języku polskim:** druga środa, pierwszy i trzeci wtorek, czwarty wtorek: polsko-francuski.

Można łączyć się przez internet:

www.urheiligtum.de > Service > Webcam

5. Od początku pandemii wysyłamy co dwa tygodnie impulsy w tematyce świętości w życiu codziennym. Ogólny temat: **„W poniedziałek rano wyruszę w drogę do świętości w codzienności...”**

Impulsy - kierowane są do Apostolatu oraz wszystkich zainteresowanych.

6. I inicjatywa, która u nas weszła w życie w Adwencie 2018 roku: **Comiesięczne impulsy dla Kobiet**. **Ogólny temat: Piękno ukryte jest w Tobie...**
Tematy:

I rok – „Magnificat.”

II rok – „Kwiaty wdzięczności na drodze wiary...”

III rok 2021 – „pociągająca propozycja...!”

Jako pomoc i podpowiedź do korzystania z impulsów służy załączany „KLUCZ”

Impulsy wysyłane są drogą e-mailową, dlatego jeżeli ktoś życzy sobie je otrzymywać, proszony jest przesłać do siostry swój adres e-mailowy.

Najpopularniejsze modlitwy w Ruchu Szensztackim:

O Pani moja i Matko moja, Tobie poświęcam się całkowicie. Ofiarowuję Ci dzisiaj mój wzrok, mój słuch, moje usta, moje serce, całego siebie bez żadnych zastrzeżeń. A jeżeli już do Ciebie należę, o dobra Matko, to proszę Cię, strzeż mnie jako Twojej własności i Twojego dobra.
Amen.

O meine Gebieterin, o meine Mutter, dir bringe ich mich ganz dar. Und um dir meine Hingabe zu bezeigen, weihe ich dir heute meine Augen, meine Ohren, meinen Mund, mein Herz, mich selber ganz und gar. Weil ich also dir gehöre, o gute Mutter, so bewahre mich, beschütze mich als dein Gut und dein Eigentum. Amen.

Modlitwa ufności:

Polegam Matko na Twojej mocy i Twojej dobroci, ufam Tobie w dziecięcej mej prostocie. Ja wierzę i ufam w każdej doli Tobie i Twemu Dziecięciu, Przedziwna Pani. Amen

Modlitwa wdzięczności:

Chcę Ci za wszystko serdeczne nieść dzięki, głębią miłości otoczyć Cię Matko. Czym byłoby nasze życie wśród udręki, bez Twojej nad nami matczynej opieki. Z bezmiaru nędzy nas uratowałaś, wierną miłością z sercem swym związałaś: dziękując szczerze, wiecznie chcę dziękować i serce całe Tobie ofiarować. Amen.

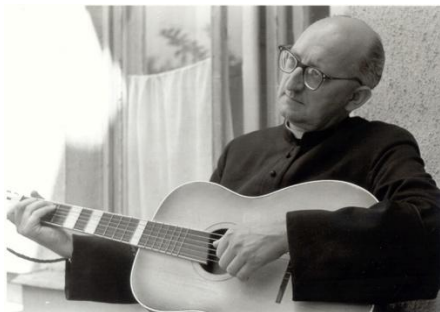
Ruch Szensztacki jest obecny na wszystkich kontynentach, a jego członkowie są przedstawicielami różnych stanów (małżeństwa, rodziny, siostry, księża, młodzież, dzieci ...). Wszystkie wspólnoty stanowią jedną duchową rodzinę, która składa się z wielu wspólnot tworzących Rodzinę Szensztacką. Jako miejsce łaski, Szensztat wpłynął na życie milionów ludzi.

Pielgrzymom, posługującym się językiem polskim, czy też rosyjskim, w duchu charyzmatu - posługuje w Szensztat s. M. Elwira, siostra z Polski. Poniżej umieszczamy dane kontaktowe i zapraszamy:

S. M. Elwira Kędzia
Provinzhaus Marienland,
Berg Schönstatt 9,
56179 Vallendar
Telefon: +4926165061109
Email: kontakt@pielgrzymujace-
sanktuarium.de

Ks. Franciszek Blachnicki

Jako członek Ruchu Światło-Życie nie mogę w tym roku nie wspomnieć postaci założyciela ruchu, Sługi Bożego ks. Franciszka Blachnickiego. W tym roku obchodzimy jubileusz 100 rocznicy urodzin ks. Franciszka. Obchody zakończyły się w ostatni weekend sierpnia w

Carlsbergu (Pfalz). W uroczystej mszy świętej, której przewodniczył ksiądz biskup Krzysztof Włodarczyk, wzięło udział liczne grono członków ruchu, również wychowankowie Sługi Bożego, jeszcze z czasów polskich. Chociaż nigdy nie dane mi było spotkać osobiście ks. Blachnickiego to jest on mi bardzo bliski, gdyż wciąż żywo wspominają go osoby, które współpracowały z nim jeszcze w Polsce, a potem również aż do śmierci w Carlsbergu.

Franciszek Blachnicki przyszedł na świat w Rybniku 24 marca 1921 roku w wielodzietnej rodzinie Marii i Józefa Blachnickich. Uczęszczał do szkoły w Tarnowskich Górach, w której to udzielał się intensywnie w harcerstwie. W roku 1938 zdał maturę i zaciągnął się do służby wojskowej. Brał udział w kampanii wrześniowej aż do ogłoszenia kapitulacji. Już w październiku rozpoczął działalność konspiracyjną w Tarnowskich Górach, skąd w marcu 1940 roku zmuszony był uciekać przed gestapo. Został schwytany w Zawichoście i aresztowany. Po kilkutygodniowych przesłuchiowaniach przewieziony został do obozu koncentracyjnego w Oświęcimiu, gdzie otrzymał nr obozowy 1201. W czasie czternastu miesięcy spędzonych w Auschwitz przez dziewięć przebywał w kompanii karnej w bloku 13, a prawie miesiąc spędził w bunkrze. We wrześniu 1941 roku z obozu trafił do więzienia śledczego w Zabrze, potem w Katowicach.

W marcu 1942 roku usłyszał zarzut działalności konspiracyjnej przeciwko Rzeszy hitlerowskiej i otrzymał wyrok śmierci przez ścięcie. Po 4,5 miesiącach aresztu i oczekiwania na wykonanie wyroku, na mocy prawa pruskiego karę śmierci zamieniono na 10 lat więzienia.

Przebywając na oddziale skazańców w celi śmierci Franciszek doznał nagłego i cudownego nawrócenia na osobową wiarę w Chrystusa i podjął decyzję o życiu konsekrowanym. Do końca wojny przebywał w różnych obozach i więzieniach niemieckich. Odzyskał wolność w kwietniu 1945 roku w czasie wyzwolenia przez armię amerykańską. Po zakończeniu wojny zgodnie ze swym postanowieniem wstąpił do Śląskiego Seminarium Duchownego w Krakowie. Studiował na wydziale teologicznym uniwersytetu Jagiellońskiego. Po uzyskaniu magisterium z teologii przyjął święcenia kapłańskie dnia 25 czerwca 1950 roku. Pracując jako wikariusz w parafiach diecezji katowickiej m.in. opiekował się ministrantami, stosując przy tym nowatorskie metody inspirowane doświadczeniem harcerstwa. Swą działalność duszpasterską oparł na wypracowaniu formacyjnej metody rekolekcji zamkniętych dla dzieci (Oaza Dzieci Bożych).

Ks. Franciszek uczestniczył w pracy tajnej kurii w Katowicach. Przez niespełna rok przebywał w Niepokalanowie zgłębiając osobę, duchowość i metody pracy apostołskiej o. Maksymiliana Marii Kolbego, co poważnie wpłynęło na dalszą działalność wydawniczą Błachnickiego. Krótco po powrocie z Niepokalanowa rozpoczął pracę w redakcji "Gościa Niedzielnego". Zorganizował i prowadził ośrodek katechetyczny. Natomiast w 1957 roku zainicjował społeczną akcję przeciwalkoholową pod nazwą Krucjata Wstrzemięźliwości, która miała charakter ruchu odnowy religijno-moralnej, opartej na duchowości o. Maksymiliana Kolbego. Krucjata wydawała dwutygodnik zatytułowany "Niepokalana Zwycięza". Władze państwowe uznały tę działalność za szkodliwą i 29 sierpnia 1960 roku centralę Krucjaty zlikwidowano a w marcu 1961 roku ks. Franciszka

aresztowano i przewieziono do więzienia śledczego w Katowicach (tego samego, gdzie przebywał w czasie wojny). Po czterech miesiącach aresztu otrzymał wyrok 13 miesięcy pozbawienia wolności w zawieszeniu i został zwolniony.

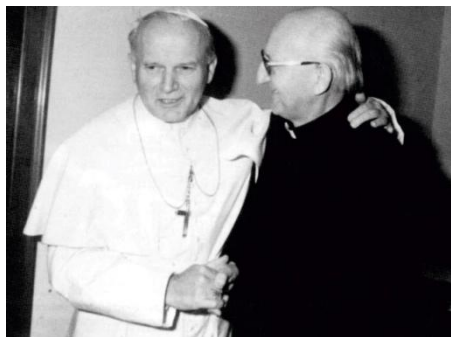
W październiku 1961 roku ks. Blachnicki podjął dalsze specjalistyczne studia teologiczne na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim. W okresie swojej pracy naukowej i akademickiej napisał niemalże 100 prac o charakterze popularno-naukowym. Wypracował koncepcję i podwaliny metodologiczne pod katechetykę fundamentalną i teologię pastoralną ogólną. W latach 1964-1980 skupił się intensywnie nad pracą w dziedzinie posoborowej odnowy liturgicznej. Założył "Lubelski Zespół Liturgistów". Wypracował koncepcję i metody posoborowej formacji liturgicznej służby ołtarza i przez 10 lat redagował "Biuletyn Odnowy Liturgii".

Od 1963 roku ks. Blachnicki powrócił do organizowania oazowych 15-dniowych rekolekcji przeżyciowych dedykowanych dla różnych grup młodzieżowych, dorosłych i całych rodzin. Praca formacyjna po oazach była kontynuowana w pracy rocznej odbywającej się przy parafii ks. Franciszka. Opracował on wówczas pomoce i zeszyty, na których oparł się powstający Ruch Światło-Życie, bazujący na tych materiałach do dziś.

Celem Ruchu Światło-Życie, który obejmuje ludzi wszystkich stanów i w każdym wieku, jest wychowanie ku dojrzałości chrześcijańskiej wszystkich swoich członków i realizowanie posoborowej wizji Kościoła jako wspólnoty wspólnot. Mimo zewnętrznych trudności, Ruch rozwijał się żywo w kraju, a także w Czechosłowacji. Zgodnie z myślą ojca założyciela w ruchu podejmowano liczne inicjatywy i projekty m.in.: w roku 1979 powstała Krucjata Wyzwolenia Człowieka kontynuująca dzieło Krucjaty Wstrzemięźliwości i mająca na celu przezwyciężanie alkoholizmu i innych zniewoleń człowieka. W 1980 roku powstał plan wielkiej ewangelizacji "Ad Christum

Redemptorem" mający na celu dotarcie z Ewangelią do każdego człowieka w Polsce.

Czas "Solidarności", to dla ks. Blachnickiego okres intensywnej pracy w duchu chrześcijańskiej nauki społecznej na rzecz wyzwolenia bez przemocy. Powołał wtedy do istnienia Niezależną Chrześcijańską Służbę Społeczną, której mottem przewodnim stało się hasło: "Prawda-Krzyż-Wyzwolenie".

Krótko przed ogłoszeniem w Polsce stanu wojennego ks. Franciszek wyjechał do Niemiec. Nie mogąc powrócić do kraju udał się do Włoch. Tam w Tivoli pod Rzymem od kilku miesięcy powstawało Centrum Światło-Życie. Ten okres w życiu Sługi Bożego stał

się czasem poszukiwania woli Bożej i możliwości spotkań z Janem Pawłem II i arcybiskupem Szczepanem Wesołym, delegatem Prymasa Polski ds. Polonii. Owocem tych spotkań i rozmów stało się utworzenie ośrodka formacyjnego w niemieckim Carlsbergu w miejscu dawnego opuszczonego już polskiego domu dziecka. Z troski o wielotysięczną emigrację Polaków na Zachodzie ks. Franciszek stworzył w "Marianum" Centrum Ewangelizacji Światło-Życie, które prowadził przez ostatnie 5 lat życia w oparciu o doświadczenia i metody wypracowane przez lata w ruchu oazowym.

Ks. Blachnicki zmarł nagle 27 lutego 1987 roku w Carlsbergu, gdzie został też pochowany. Trzy lata później jego szczątki doczesne zostały przeniesione i złożone w kościele pw. Chrystusa Dobrego Pasterza w Krościenku nad Dunajcem, gdzie znajduje się główna siedziba Ruchu Światło-Życie. W 1995 roku rozpoczął się proces beatyfikacyjny Sługi Bożego ks. Franciszka. W 2015 roku papież

Franciszek wydał dekret o heroicznosci jego cnót, co jest ważnym etapem procesu beatyfikacyjnego.

Wielu rodaków decyduje się na emigrację w poszukiwaniu lepszego jutra, godząc się na związane z tym trudności i zagrożenia, ale też widząc w tym szansę i możliwości. Wpatrując się w przykład życia i posługi ks. Franciszka Blachnickiego i my możemy starać się ofiarnie służyć Bogu i Ojczyźnie. Ośrodek "Marianum" w Carlsbergu proponuje rozmaite rekolekcje w ciągu całego roku oraz oazy wakacyjne.

Chcemy skorzystać z możliwości pogłębienia swojego życia duchowego i formacji w języku ojczystym bez konieczności wyjazdu do Polski i odwiedźmy Carlsberg. Wszystkie informacje i propozycje rekolekcji, warsztatów i spotkań weekendowych można znaleźć na stronie www.oaza.de

Agnieszka Bielecka

Jezus czeka na serca dzieci przepelnione dobrocią

Podobnie jak w ubiegłym roku wszystkie dzieci które oczekują na narodzenie Pana Jezusa w żłóbku betlejemskim będą przygotowywać swoje serduszka na powitanie Dzieciątka Jezus poprzez spełnianie dobrych uczynków. Będziemy ozdabiać nasze serca miłością oraz choinki wokół żłóbka pięknie wykonanymi serduszkami z wypisanymi dobrymi uczynkami. Dzieci w wieku od 3 lat proszone są aby przygotowane serduszka wrzucały do koszyczka na stopniach ołtarza przed każdą Mszą św. w niedzielę. Na koniec Mszy św. będzie losowanie jednego serduszka i wręczenie drobnego upominku.

Drogie dzieci zobaczcie jak pięknie ozdobiłyście choinki w zeszłym roku.

PRZYGOTOWANIE DZIECI DO I KOMUNII ŚWIĘTEJ

W naszej misji przygotowują się dzieci, które idą do I-Komunii św. w Polsce, w niemieckiej parafii lub w naszej misji w zależności od decyzji rodziców.

*Spotkania odbywają się w soboty w kościele o godz. 10.00
Terminy spotkań podawane są rodzicom na bieżąco
z uwzględnieniem ferii i przerw świątecznych*

GRUPY W KOBLENZ

➔ *chór parafialny*

➔ *grupa folklorystyczna*

➔ *zespół muzyczny*

➔ *spotkania dla seniorów*

Terminy spotkań są podawane w ogłoszeniach duszpasterskich

Uwaga!

Z powodu pandemii niektóre terminy mogą ulec zmianie. Będziemy o tym informować na bieżąco w ogłoszeniach parafialnych.

OGŁOSZENIA

Koblenz

- ❖ **Msze św. roratnie** - w czasie adwentu będą odprawiane w piątki o godz. 18.30. Zapraszamy wszystkich do licznego udziału, a szczególnie dzieci z lampionami.
- ❖ **Spotkanie dzieci ze Świętym Mikołajem** w niedzielę w kościele **5 grudnia** po Mszy św. o godz. 11.00.
- ❖ **Uroczystość Niepokalanego Poczęcia NMP** - Msza św. w środę **8 grudnia** o godz. 18.30.
- ❖ **Ofiarowanie Pańskie** - MB Gromnicznej - Msza św. z poświęceniem gromnic w środę **2 lutego** o godz. 18.30.
- ❖ **Środa Popielcowa** - Msza św. z obrzędem posypania głów popiołem - **2 marca** o godz. 19.00.
- ❖ **17 rocznica śmierci pierwszego prob. śp. ks. Henryka Bielaszewskiego** – Msza św. **23 lutego**, środa o godz. 18.30.

Bad Kreuznach

- ❖ **Msza św. z wypominkami** - w sobotę **6 listopada** o godz. 18.00
- ❖ **Ofiarowanie Pańskie** - MB Gromnicznej - Msza św. z poświęceniem gromnic w środę **2 lutego** o godz. 18.30.

Concordia

- ❖ **Ofiarowanie Pańskie** - MB Gromnicznej - Msza św. z poświęceniem gromnic w niedzielę **30 stycznia** o godz. 12.00.
- ❖ **Środa Popielcowa** - Msza św. z obrzędem posypania głów popiołem – **2 marca** o godz. 18.30.

Sięgnij po pomoc

POMOC PSYCHOLOGICZNA

Polska Misja Katolicka organizuje dyżury polskiego psychologa. Porad dla dzieci, młodzieży i dorosłych udziela psycholog mgr Ewelina Waloszczyk. Termin spotkania należy ustalić telefonicznie (0173 1593 436) lub wysyłając e-maila na adres PMK w Koblenz (pkmkoblenz@gmail.com)

GRUPA WSPARCIA DLA ANONIMOWYCH ALKOHOLIKÓW (AA)

Anonimowi Alkoholicy są wspólnotą mężczyzn i kobiet, którzy dzielą się nawzajem swoim doświadczeniem, siłą i nadzieją, aby rozwiązać swój problem i innym pomagać.

Otwarte spotkanie odbywają się w Koblenz, w każdą niedzielę o godz. 16.00 w sali obok kościoła przy ul. Brenderweg 17-19

SPOTKANIA DLA DOROSŁYCH DZIECI ALKOHOLIKÓW I DOROSŁYCH DZIECI Z RODZIN DYSFUNKCYJNYCH

Droga do domu

Wspólnota mężczyzn i kobiet, którzy wyrosli w otoczeniu, gdzie miały miejsca uzależnienia i dysfunkcje.

Spotkania odbywają się w Koblenz, w niedziele - 2 razy w miesiącu o godz. 16.00 w sali obok kościoła przy ul. Brenderweg 17-19. Dokładne daty podawane są w ogłoszeniach parafialnych

MSZE ŚWIĘTE W JĘZYKU POLSKIM

Okręg Koblenz - ks. dr Zbigniew Stokłosa

Koblenz - St. Antonius, Brenderweg 19-21

- ♦ w niedziele i uroczystości o godz. 9.00 i 11.00
- ♦ w każdy piątek miesiąca o godz. 18.30. Od godz. 17.45 spowiedź
- ♦ w pierwszą sobotę miesiąca o godz. 12.00

Neuwied - St. Matthias, Heddesdorfer Str. 10

- ♦ w niedziele i święta o godz. 13.00
Od godz. 12.30 spowiedź

Mayen - Herz-Jesu-Kirche, Burgfrieden 8

- ♦ w każdą pierwszą sobotę miesiąca o godz. 17.00
Od 16.30 spowiedź

Nickenich - St. Arnulf, Arnulfusstraße 2

- ♦ 30.10., 13.11., 11.12. 2021, 22.01., 19.02., 19.03.2022
o godz. 15.00. Od 14.30 spowiedź

Schönstatt/Vallendar - Prasanktuarium, Pallottstraße

- ♦ w drugą środę miesiąca o godz. 18.30

Polonijny ośrodek „Concordia” – Dyrektor ks. mgr. Marcin Maślak

Concordia /Herdorf – kaplica Miłosierdzia Bożego, Zur Concordia 1

- ♦ w niedziele i święta o godz. 12:00. Od 11:30 spowiedź

Okręg Bad Kreuznach - ks. mgr Piotr Prończuk

Bad Kreuznach - St. Franziskus, Holbeinstr. 108

- ◆ w niedziele i uroczystości o godz. 14:00 i 15:30
- ◆ w każdy piątek miesiąca o godz. 18.30.

Idar-Oberstein - St. Walburga, Wasenstraße 20

- ◆ w pierwszą sobotę miesiąca o godz. 18:00

Bad Salzig - St. Ägidius, Ägidius Straße 6

- ◆ w drugą lub trzecią niedzielę miesiąca o godz. 10:15

Kastellaun - Kreuzauffindung, Schlosstraße 11

- ◆ w drugą lub trzecią niedzielę miesiąca o godz. 10:30

Spowiedź św. – pół godz. przed każdą Mszą św.

Okręg Trier - ks. mgr Damian Widera

Trier - St. Antonius, Antoniusstraße 1

- ◆ w niedziele i uroczystości o godz. 9:30 i 16:00
- ◆ w pierwsze piątki miesiąca o godz. 18.00

Bitburg - St. Peter, Prälat-Benz-Straße 14

- ◆ w niedziele i uroczystości o godz. 12:00

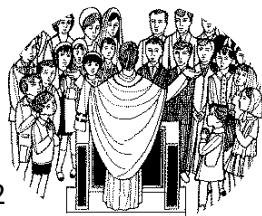
Bernkastel-Kues - St. Briktius, Weingartenstraße 22

- ◆ w pierwszą sobotę miesiąca o godz. 18:30

Daun - St. Nicolaus, Wirichstrasse 6

- ◆ w trzecią sobotę miesiąca o godz. 18:00

Spowiedź św. – pół godz. przed każdą Mszą św.

Nabożeństwa w kościele św. Antoniego w Koblenz

- ➔ **nabożeństwo do Bożego Miłosierdzia z błogosławieństwem Eucharystycznym** - w I piątek miesiąca po Mszy św. o godz. 18.30
- ➔ **nowenna do MB Nieustającej Pomocy** w II piątek miesiąca po Mszy św. o godz. 18.30
- ➔ **nabożeństwo do św. Józefa** w III piątek miesiąca po Mszy św. o godz. 18.30
- ➔ **nabożeństwo do św. Jana Pawła II** w IV piątek miesiąca po Mszy św. o godz. 18.30
- ➔ **modlitwa różańcowa** - w każdą niedzielę o godz. 8.30 oraz w III piątek miesiąca o godz. 18.00 (prowadzi grupa Szensztacka)
- ➔ **dla czcicieli Niepokalanego Serca Maryi** – Msza św. w pierwszą sobotę miesiąca o godz. 12.00

Posługi duszpasterskie

- ➔ **odwiedziny chorych** - po wcześniejszym zgłoszeniu i uzgodnieniu terminu
- ➔ **chrzty** – w każdą niedzielę podczas Mszy św., po wcześniejszym uzgonieniu terminu (dokumenty do chrztu: akt urodzenia dziecka oraz zaświadczenia da rodziców chrzestnych)
- ➔ **śluby** – w uzgodnionym terminie, poprzedzone naukami przedślubnymi
- ➔ **pogrzeby** – w uzgodnionym terminie (potrzebne dokumenty: akt zgonu)

FOTO IMPRESJE

**FIGURA ŚW. ANTONIEGO Z PADWY
WKOŚCIELE ST. ANTONIUS, KOBLENZ**

Polska Misja Katolicka w Koblenzji

Biuro parafialne

Brenderweg 17 - 21, 56070 Koblenz

Czynne:

wtorek: 09.00 - 13.00 środa: 09.00 - 13.00 piątek: 14.00 - 18.00

tel. 0261/82 204, fax. 0261/80 58 419

Kościół St. Antonius, Brenderweg 17 - 21, 56070 Koblenz

e-mail: pkmkoblenz@gmail.com www.pmk-koblenz.de

Proboszcz

Koblenz

ks. dr Zbigniew Stokłosa
tel. 0049 151 111 328 23

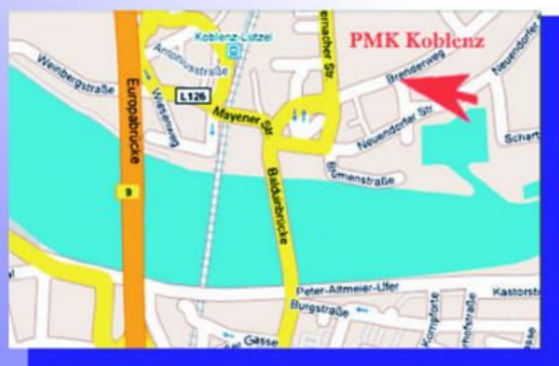
Kooperatorzy

Trier

ks. mgr Damian Widera
tel. 0049 176 310 318 95

Bad Kreuznach

ks. mgr Piotr Prończuk
tel. 0049 178 828 0612

Haus Concordia

Zur Concordia 1, 57562 Herdorf - Dernbach

Dyrektor: ks. Marcin Maślak tel. 0049 160 998 972 53 ; 02744 771